

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	Inhoud	Bladzijde
	<i>I Mededelingen</i>	
	Commissie	
2002/C 184/01	Door de Europese Centrale Bank toegepaste rentevoet voor de basisherfinancieringstransacties: 3,30 % per 1 augustus 2002 — Wisselkoersen van de euro	1
2002/C 184/02	Voorafgaande aanmelding van een concentratie (Zaak COMP/M.2932 — CVC/Halfords) — Zaak die in aanmerking kan komen voor een vereenvoudigde procedure ⁽¹⁾	2
	<i>II Voorbereidende besluiten krachtens titel VI van het Verdrag betreffende de Europese Unie</i>	
2002/C 184/03	Initiatief van het Koninkrijk Denemarken met het oog op de aanneming van een kaderbesluit van de Raad inzake de confiscatie van opbrengsten, hulpmiddelen en voorwerpen van misdrijven	3
2002/C 184/04	Initiatief van het Koninkrijk Denemarken met het oog op de aanneming van een kaderbesluit inzake de bestrijding van corruptie in de privésector	5
2002/C 184/05	Initiatief van het Koninkrijk Denemarken met het oog op de aanneming van een kaderbesluit van de Raad inzake de tenuitvoerlegging in de Europese Unie van beslissingen tot confiscatie	8
	<i>III Bekendmakingen</i>	
	Commissie	
2002/C 184/06	Uitnodiging tot het indienen van voorstellen krachtens een communautair actieprogramma ter bevordering van niet-gouvernementele organisaties die voornamelijk actief zijn op het gebied van milieubescherming	15

I

(Mededelingen)

COMMISSIE

Door de Europese Centrale Bank toegepaste rentevoet voor de basisherfinancieringstransacties ⁽¹⁾:**3,30 % per 1 augustus 2002****Wisselkoersen van de euro ⁽²⁾****1 augustus 2002**

(2002/C 184/01)

1 euro =

Munteenheid			Koers		
Munteenheid			Koers		
USD	US-dollar	0,976	LVL	Letlandse lat	0,5895
JPY	Japanse yen	116,94	MTL	Maltese lira	0,4127
DKK	Deense kroon	7,4291	PLN	Poolse zloty	4,092
GBP	Pond sterling	0,6274	ROL	Roemeense leu	32130
SEK	Zweedse kroon	9,3205	SIT	Sloveense tolar	226,8914
CHF	Zwitserse frank	1,4505	SKK	Slovaakse koruna	44,23
ISK	IJslandse kroon	82,9	TRL	Turkse lira	1646000
NOK	Noorse kroon	7,449	AUD	Australische dollar	1,8121
BGN	Bulgaarse lev	1,9468	CAD	Canadese dollar	1,5461
CYP	Cypriotische pond	0,57448	HKD	Hongkongse dollar	7,6127
CZK	Tsjechische koruna	30,277	NZD	Nieuw-Zeelandse dollar	2,1074
EEK	Estlandse kroon	15,6466	SGD	Singaporese dollar	1,7216
HUF	Hongaarse forint	244,95	KRW	Zuid-Koreaanse won	1149,53
LTL	Litouwse litas	3,4524	ZAR	Zuid-Afrikaanse rand	10,026

⁽¹⁾ Rentevoet die is toegepast op de laatst uitgevoerde transactie vóór de opgegeven dag. In geval van een tender met variabele rente, verwijst deze rentevoet naar de marginale interestvoet.

⁽²⁾ Bron: door de Europese Centrale Bank gepubliceerde referentiekosten.

Voorafgaande aanmelding van een concentratie**(Zaak COMP/M.2932 — CVC/Halfords)****Zaak die in aanmerking kan komen voor een vereenvoudigde procedure**

(2002/C 184/02)

(Voor de EER relevante tekst)

1. Op 25 juli 2002 ontving de Commissie een aanmelding van een voorgenomen concentratie in de zin van artikel 4 van Verordening (EEG) nr. 4064/89 van de Raad ⁽¹⁾, laatstelijk gewijzigd bij Verordening (EG) nr. 1310/97 ⁽²⁾, waarin wordt medegedeeld dat het CVC-concern in de zin van artikel 3, lid 1, onder b), van genoemde verordening volledig zeggenschap verkrijgt over Halfords Limited door de aankoop van aandelen.

2. De bedrijfswerkzaamheden van de betrokken ondernemingen zijn:

— CVC-concern: investerings- en beheeradvies en beheer van investeringsfondsen;

— Halfords Limited: verkoop van auto-onderdelen en accessoires en van fietsen en fietsaccessoires.

3. Op grond van een voorlopig onderzoek is de Commissie van oordeel dat de aangemelde concentratie binnen het toepassingsgebied van Verordening (EEG) nr. 4064/89 kan vallen. Ten aanzien van dit punt wordt de definitieve beslissing echter aangehouden. In het licht van de Mededeling van de Commissie betreffende een vereenvoudigde procedure voor de behandeling van bepaalde concentraties krachtens Verordening (EEG) nr. 4064/89 van de Raad ⁽³⁾ wordt vermeld dat deze zaak in aanmerking kan komen voor deze procedure.

4. De Commissie verzoekt belanghebbende derden haar hun eventuele opmerkingen ten aanzien van de voorgenomen concentratie kenbaar te maken.

Deze opmerkingen moeten de Commissie uiterlijk tien dagen na dagtekening van deze bekendmaking hebben bereikt. Zij kunnen per fax ((32-2) 296 43 01 of 296 72 44) of per post, onder vermelding van referentie COMP/M.2932 — CVC/Halfords, aan onderstaand adres worden toegezonden:

Europese Commissie
Directoraat-generaal Concurrentie
Directoraat B — Task force Fusiecontrole
J-70
B-1049 Brussel.

⁽¹⁾ PB L 395 van 30.12.1989, blz. 1. Verordening gerecificeerd in PB L 257 van 21.9.1990, blz. 13.

⁽²⁾ PB L 180 van 9.7.1997, blz. 1. Verordening gerecificeerd in PB L 40 van 13.2.1998, blz. 17.

⁽³⁾ PB C 217 van 29.7.2000, blz. 32.

II

(Voorbereidende besluiten krachtens titel VI van het Verdrag betreffende de Europese Unie)

Initiatief van het Koninkrijk Denemarken met het oog op de aanneming van een kaderbesluit van de Raad inzake de confiscatie van opbrengsten, hulpmiddelen en voorwerpen van misdrijven

(2002/C 184/03)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag betreffende de Europese Unie, met name op artikel 29, artikel 31, onder c), en artikel 34, lid 2, onder b),

Gezien het initiatief van het Koninkrijk Denemarken,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) De voornaamste drijfveer van grensoverschrijdende, georganiseerde criminaliteit is financieel gewin. Een effectieve voorkoming en bestrijding van georganiseerde criminaliteit dient daarom te worden toegespitst op de opsporing, bevrozing, inbeslagneming en confiscatie van opbrengsten van misdrijven. Dit wordt evenwel bemoeilijkt door onder meer de verschillen tussen de wetgevingen van de lidstaten op dat gebied.
- (2) In de conclusies van de Europese Raad van Wenen van december 1998 heeft de Europese Raad aangedrongen op versterking van het optreden van de EU tegen de internationale georganiseerde criminaliteit overeenkomstig het actieplan van de Raad en de Commissie over hoe de bepalingen van het Verdrag van Amsterdam inzake de totstandbrenging van een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid het best kunnen worden uitgevoerd ⁽¹⁾.
- (3) Uit punt 50, onder b), van het Actieplan van Wenen volgt dat de nationale voorschriften betreffende de inbeslagneming en confiscatie van opbrengsten van misdrijven, rekening houdend met de rechten van derden die te goeder trouw zijn, binnen vijf jaar na de inwerkingtreding van het Verdrag van Amsterdam verbeterd en, waar nodig, onderling aangepast moeten worden.
- (4) In punt 51 van de conclusies van de Europese Raad van Tampere van 15 en 16 oktober 1999 wordt gesteld dat het witwassen van geld nauw verweven is met de georganiseerde criminaliteit, dat witwassen dient te worden uitgeroeid, ongeacht waar het zich voordoet, en dat de Europese Raad vastbesloten is ervoor te zorgen dat concrete maatregelen worden genomen om opbrengsten van misdrijven op te sporen, te bevriezen, in beslag te nemen en te confisqueren. Bovendien verlangt de Europese Raad in punt 55 dat het strafrecht en het strafprocesrecht van de lidstaten inzake het witwassen van geld (bijv. de opspo-

ring, bevrozing en confiscatie van middelen) onderling worden aangepast.

- (5) Uit aanbeveling nr. 19 van het Actieplan van 2000 „Voorkoming en bestrijding van de georganiseerde criminaliteit: Een strategie van de Europese Unie voor het begin van het nieuwe millennium”, dat op 27 maart 2000 ⁽²⁾ door de Raad werd goedgekeurd, volgt dat er onderzoek moet worden verricht naar de mogelijke behoefte aan een instrument, waarin de beste in de lidstaten gehanteerde praktijken zijn verwerkt en de fundamentele rechtsbeginselen worden geëerbiedigd, dat het mogelijk maakt, overeenkomstig straf- en burgerrechtelijke en fiscaalrechtelijke bepalingen, naar gelang van het geval, de bewijslast te verlichten ten aanzien van de oorsprong van voorwerpen in het bezit van een persoon die is veroordeeld voor een delict dat te maken heeft met georganiseerde criminaliteit.
- (6) In artikel 12 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 12 december 2000 tegen grensoverschrijdende georganiseerde misdaad is met betrekking tot confiscatie en inbeslagneming bepaald dat de partijen de mogelijkheid kunnen overwegen te eisen dat een dader de rechtmatige herkomst aantoonst van vermeende opbrengsten van misdaad of andere voorwerpen die onderhevig zijn aan confiscatie, voorzover een dergelijke eis verenigbaar is met de beginselen van hun nationale recht en met de aard van de gerechtelijke en andere procedures.
- (7) Alle lidstaten hebben het Verdrag van de Raad van Europa van 8 november 1990 inzake het witwassen, de opsporing, de inbeslagneming en de confiscatie van opbrengsten van misdrijven bekrachtigd. Een aantal lidstaten heeft een verklaring afgelegd uit hoofde van artikel 2 van het Verdrag, zodat zij alleen verplicht zijn opbrengsten te confisqueren die verkregen zijn uit een aantal nader genoemde strafbare feiten.
- (8) In het Kaderbesluit 2001/500/JBZ van de Raad van 26 juni 2001 ⁽³⁾ zijn bepalingen vastgesteld over het witwassen van geld, de identificatie, opsporing, bevrozing, inbeslagneming en confiscatie van hulpmiddelen en van opbrengsten van misdrijven. Krachtens het kaderbesluit zijn de lidstaten bovendien verplicht ervoor te zorgen dat er geen voorbehoud wordt gemaakt of gehandhaafd bij de confiscatiebepaling in het Verdrag van de Raad van Europa, voorzover het feit strafbaar is gesteld met een maximale vrijheidsstraf of detentiemaatregel van meer dan één jaar.

⁽¹⁾ PB C 19 van 23.1.1999, blz. 1.

⁽²⁾ PB C 124 van 3.5.2000, blz. 1.

⁽³⁾ PB L 182 van 5.7.2001, blz. 1.

- (9) De bestaande instrumenten terzake hebben niet in voldoende mate tot effectieve, grensoverschrijdende samenwerking op het gebied van confiscatie geleid, omdat er nog steeds lidstaten zijn die de opbrengsten die verkregen zijn uit bepaalde feiten die strafbaar zijn gesteld met een vrijheidsstraf van meer dan één jaar, niet kunnen confisceren.
- (10) Het doel van dit kaderbesluit is te zorgen dat alle lidstaten effectieve regels hebben om te bepalen wanneer opbrengsten van misdrijven kunnen worden geconfisqueerd, onder meer inzake de bewijslast van de herkomst van voorwerpen in het bezit van een persoon die is veroordeeld voor een delict dat te maken heeft met georganiseerde criminaliteit. Dit kaderbesluit past in dezelfde context als het kaderbesluit inzake wederzijdse erkenning in de Europese Unie van beslissingen inzake de confiscatie van opbrengsten van misdrijven alsmede de verdeling van geconfisqueerde vermogensbestanddelen,

HEEFT HET VOLGENDE KADERBESLUIT VASTGESTELD:

Artikel 1

Definities

Voor de toepassing van dit kaderbesluit wordt verstaan onder:

- opbrengsten: elk economisch voordeel dat uit strafbare feiten is verkregen. Dit kunnen alle voorwerpen zijn,
- voorwerpen: goederen van enigerlei aard, lichamelijk of onlichamelijk, roerend of onroerend, alsmede rechtsbescheiden waaruit de eigendom of andere rechten ten aanzien van die goederen blijken,
- hulpmiddelen: alle voorwerpen die op enigerlei wijze, geheel of gedeeltelijk, zijn gebruikt of zijn bestemd om te worden gebruikt om één of meer strafbare feiten te begaan,
- confiscatie: een straf of maatregel opgelegd door een rechter na een procedure in verband met één of meer strafbare feiten, welke straf of maatregel leidt tot het blijvend ontnemen van de beschikkingsbevoegdheid over voorwerpen.

Artikel 2

Confiscatie

De lidstaten nemen de maatregelen die nodig zijn om gehele of gedeeltelijke confiscatie mogelijk te maken van hulpmiddelen en opbrengsten die verkregen zijn uit feiten waarop een vrijheidsstraf van meer dan één jaar is gesteld, of van voorwerpen waarvan de waarde overeenkomt met die van de opbrengsten.

Artikel 3

Ruimere confiscatiemogelijkheden

1. De lidstaten nemen de maatregelen die nodig zijn om gehele of gedeeltelijke confiscatie mogelijk te maken van voorwerpen die toebehoren aan een persoon die schuldig wordt bevonden aan een strafbaar feit, met inbegrip van voorwerpen die niet verkregen zijn uit het strafbare feit waaraan de betrokkene schuldig wordt bevonden, indien dat feit:

- a) hoge opbrengsten kan opleveren, en
- b) strafbaar is gesteld met een maximale gevangenisstraf van ten minste zes jaar.

2. De lidstaten nemen verder de maatregelen die nodig zijn om onder de in lid 1 genoemde voorwaarden gehele of gedeeltelijke confiscatie mogelijk te maken van voorwerpen die verworven zijn door de echtgenoot of de levenspartner van de betrokkene. De lidstaten kunnen voorzien in een uitzondering voor de gevallen waarin het voorwerp meer dan drie jaar voor het strafbare feit dat de grondslag vormt voor confiscatie overeenkomstig lid 1, is verworven en de gevallen waarin de betrokkenen op het tijdstip van de verwerving nog niet met elkaar waren gehuwd of samenwoonden.

3. De lidstaten nemen bovendien de maatregelen die nodig zijn om onder de in lid 1 genoemde voorwaarden gehele of gedeeltelijke confiscatie mogelijk te maken van voorwerpen die zijn overgedragen aan een rechtspersoon waarop de betrokkene alleen dan wel met zijn naaste omgeving een overheersende invloed uitoefent. Hetzelfde is van toepassing wanneer de betrokkene een aanzienlijk deel van de inkomsten van de rechtspersoon ontvangt. De lidstaten kunnen voorzien in een uitzondering voor de gevallen waarin het voorwerp meer dan drie jaar voor het strafbare feit dat de grondslag vormt voor confiscatie overeenkomstig lid 1, aan de rechtspersoon is overgedragen.

4. Confiscatie overeenkomstig de delen 1 tot en met 3 is niet mogelijk indien de betrokkene aannemelijk maakt dat het voorwerp rechtmatig of met rechtmatig verkregen middelen is verworven. De lidstaten moeten er in dat verband voor zorgen dat de betrokkene tijdens de strafrechtelijke vervolging inlichtingen over de verwerving van een voorwerp kan overleggen.

5. Tenslotte nemen de lidstaten de maatregelen die nodig zijn om in de plaats van confiscatie van bepaalde voorwerpen overeenkomstig de leden 1, 2 en 3 een bedrag te kunnen confisqueren dat overeenstemt met de waarde ervan of een gedeelte van de waarde ervan.

Artikel 4

Omzetting

1. De lidstaten treffen de nodige maatregelen om uiterlijk op [...] (*) aan dit kaderbesluit te voldoen.

2. De lidstaten delen het secretariaat-generaal van de Raad van de Europese Unie en de Commissie van de Europese Gemeenschappen uiterlijk op die datum de tekst mede van de bepalingen waarmee zij hun verplichtingen uit hoofde van dit kaderbesluit in hun nationaal recht omzetten. De Raad gaat op basis van een verslag dat aan de hand van deze gegevens is opgesteld en van een schriftelijk verslag van de

(*) Twee jaar na de datum van aanneming van het kaderbesluit.

Commissie uiterlijk op [...] (**) na in hoeverre de lidstaten dit kaderbesluit naleven.

Artikel 5

Inwerkingtreding

Dit kaderbesluit treedt in werking op de dag van zijn bekendmaking in het Publicatieblad.

Gedaan te ...

Voor de Raad

De voorzitter

...

(**) Drie maanden na de uiterste datum voor de omzetting van het kaderbesluit.

Initiatief van het Koninkrijk Denemarken met het oog op de aanneming van een kaderbesluit inzake de bestrijding van corruptie in de privésector

(2002/C 184/04)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag betreffende de Europese Unie, inzonderheid artikel 29, artikel 31, onder e), en 34, lid 2, onder b),

Gezien het initiatief van het Koninkrijk Denemarken,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Samen met de mondialisering is de grensoverschrijdende handel in goederen en diensten de laatste jaren toegenomen. Corruptie in de privésector van een lidstaat vormt derhalve niet alleen een nationaal maar ook een grensoverschrijdend probleem dat het meest doeltreffend wordt bestreden door gemeenschappelijke maatregelen van de EU.
- (2) De Raad heeft op 26 mei 1997 een overeenkomst aangenomen ter bestrijding van corruptie waarbij ambtenaren van de Europese Gemeenschappen of van de lidstaten van de Europese Unie betrokken zijn⁽¹⁾. Enkele lidstaten hebben deze overeenkomst evenwel nog niet bekrachtigd.
- (3) Voorts heeft de Raad op 22 december 1998 op basis van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie een gemeenschappelijk optreden inzake corruptie in de privésector⁽²⁾ aangenomen. Bij de aanneming van het ge-

meenschappelijke optreden heeft de Raad verklaard overeen te zijn gekomen dat dit gemeenschappelijk optreden op het niveau van de Europese Unie een eerste stap is ter bestrijding van dergelijke corruptie en dat in het licht van de beoordeling uit hoofde van artikel 7, lid 2, van het gemeenschappelijk optreden in een later stadium verdere maatregelen zullen worden genomen. Een verslag over de omzetting door de lidstaten van het gemeenschappelijk optreden in het nationale recht is nog niet beschikbaar.

- (4) Luidens artikel 29 van het Verdrag betreffende de Unie is het doel van de Unie de burgers in een ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid, een hoog niveau van zekerheid te verschaffen en wordt deze doelstelling verwezenlijkt door het voorkomen en bestrijden van al dan niet georganiseerde criminaliteit, waaronder met name corruptie.
- (5) De Europese Raad van Tampere van 15-16 oktober 1999 heeft in punt 48 van zijn conclusies corruptie aangemerkt als een sector waarvoor het van bijzonder belang is minimumregels vast te stellen voor de definiëring van strafbare feiten in de lidstaten en voor de strafbaarstelling daarvan.
- (6) Op 21 november 1997 werd een OESO-overeenkomst over bestrijding van corruptie door buitenlandse overheidsambtenaren bij internationale handelstransacties aangenomen; voorts heeft de Raad van Europa op 27 januari 1999 een verdrag aangenomen inzake strafrechtelijke samenwerking ter bestrijding van corruptie, dat op 27 januari 1999 voor ondertekening werd opengesteld. Dit verdrag hangt samen met een overeenkomst betreffende de oprichting van de Groep van staten tegen corruptie (GRECO). Verder zijn er onderhandelingen begonnen over een VN-verdrag inzake de bestrijding van corruptie.

⁽¹⁾ PB C 195 van 25.6.1997, blz. 2.

⁽²⁾ PB L 358 van 31.12.1998, blz. 2.

- (7) De lidstaten hechten er veel belang aan corruptie in zowel de openbare als de privésector te bestrijden aangezien zij van oordeel zijn dat corruptie zowel in de openbare als in de privésector een bedreiging vormt voor de rechtsstaat, concurrentievervalsing werkt en een gezonde economische ontwikkeling in de weg staat.
- (8) Dit kaderbesluit beoogt met name te verzekeren dat zowel actieve als passieve corruptie in de privésector in alle lidstaten strafbaar is, dat ook rechtspersonen voor deze delicten aansprakelijk kunnen worden gesteld en dat de opgelegde straffen doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn,

HEEFT HET VOLGENDE KADERBESLUIT AANGENOMEN:

Artikel 1

Definities

In dit kaderbesluit wordt verstaan onder:

- corruptie-overeenkomst: de Overeenkomst van 26 mei 1997 ter bestrijding van corruptie waarbij ambtenaren van de Europese Gemeenschappen of van lidstaten van de Europese Unie zijn betrokken;
- corruptieverdrag van de Raad van Europa: het Verdrag van de Raad van Europa van 27 januari 1999 inzake strafrechtelijke samenwerking ter bestrijding van corruptie;
- rechtspersoon: ieder lichaam dat deze hoedanigheid krachtens het toepasselijke nationale recht bezit, met uitzondering van staten of andere overheidslichamen in de uitoefening van het openbaar gezag en publiekrechtelijke internationale organisaties.

Artikel 2

Actieve en passieve corruptie in de privésector

De lidstaten treffen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat de volgende opzettelijke gedragingen strafbaar worden gesteld wanneer zij plaatsvinden in het kader van zakelijke activiteiten:

- a) de gedraging waarbij, onmiddellijk of middellijk, aan een persoon die, in welke hoedanigheid dan ook, leiding geeft aan of werkt voor een onderneming in de privésector, een niet-gerechtigd voordeel, ongeacht de aard daarvan, voor die persoon zelf of voor een derde wordt beloofd, aangeboden of verstrekt, in ruil voor het verrichten of nalaten door die persoon van een handeling, waarbij die persoon zijn plicht verzuimt;
- b) de gedraging waarbij een persoon die, in welke hoedanigheid dan ook, leiding geeft aan of werkt voor een onderneming in de privésector, onmiddellijk of middellijk een niet-gerechtigd voordeel, ongeacht de aard daarvan, voor zichzelf of voor een derde vraagt of aanneemt, dan wel ingaat op een desbetreffende toezegging, in ruil voor het verrichten of nalaten van een handeling, waarbij hij zijn plicht verzuimt.

Artikel 3

Uitlokking, medeplichtigheid, aanzetting en poging

De lidstaten treffen de nodige maatregelen teneinde ervoor te zorgen dat uitlokking van, medeplichtigheid aan, alsmede aan-

zetting en poging tot het plegen van de in artikel 2 bedoelde feiten strafbaar worden gesteld.

Artikel 4

Verplichtingen uit hoofde van de overeenkomst en het verdrag

1. De lidstaten die de corruptie-overeenkomst nog niet bekrachtigd hebben, verplichten zich ertoe zulks uiterlijk één jaar na de inwerkingtreding van het onderhavige kaderbesluit te doen.
2. De lidstaten die het corruptieverdrag van de Raad van Europa nog niet bekrachtigd hebben, verplichten zich ertoe zulks uiterlijk één jaar na de inwerkingtreding van het onderhavige kaderbesluit te doen.

Artikel 5

Sancties

1. Elke lidstaat treft de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat de in de artikelen 2 en 3 bedoelde gedragingen kunnen worden bestraft met maximale vrijheidsstraffen van ten minste één tot drie jaar.
2. Tevens treft elke lidstaat de nodige maatregelen om in bijzondere omstandigheden, bijvoorbeeld in geval van recidive, te voorzien in de mogelijkheid om:
 - a) een natuurlijke persoon die veroordeeld is wegens de in de artikelen 2 en 3 bedoelde gedragingen, tijdelijk het recht te ontnemen activiteiten uit te oefenen of deze in bepaalde vormen uit te oefenen, wanneer uit de vastgestelde feiten blijkt dat er een kennelijk gevaar van misbruik van de situatie of de activiteit bestaat;
 - b) een natuurlijke persoon tijdelijk het recht te ontnemen oprichter of directeur of directielid te zijn van een vennootschap met beperkte aansprakelijkheid dan wel een vennootschap waarvoor een speciale officiële goedkeuring vereist is, wanneer uit de vastgestelde feiten blijkt dat er een kennelijk gevaar van misbruik van de situatie of de activiteit bestaat.

Artikel 6

Aansprakelijkheid van rechtspersonen

1. Elke lidstaat treft de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat rechtspersonen aansprakelijk kunnen worden gesteld voor de in de artikelen 2 en 3 bedoelde strafbare feiten die in hun voordeel worden gepleegd door een persoon die, handelend als individu of als lid van een orgaan van de rechtspersoon, in de rechtspersoon een leidende positie bekleedt, gebaseerd op:
 - a) de bevoegdheid om de rechtspersoon te vertegenwoordigen, of
 - b) de bevoegdheid om namens de rechtspersoon beslissingen te nemen, of
 - c) de bevoegdheid om in de rechtspersoon toezicht uit te oefenen.

2. In aanvulling op het bepaalde in lid 1, treft elke lidstaat de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat een rechtspersoon aansprakelijk kan worden gesteld wanneer, bij gebreke van toezicht of controle van de kant van een van de in lid 1 bedoelde personen, ten voordele van de rechtspersoon een strafbaar feit als bedoeld in de artikelen 2 en 3 kon worden gepleegd door een persoon onder het gezag van de rechtspersoon.

3. De aansprakelijkheid van rechtspersonen krachtens de leden 1 en 2 sluit strafvervolgning van natuurlijke personen die als dader, uitlokker of medeplichtige betrokken zijn bij een strafbaar feit als bedoeld in de artikelen 2 en 3, niet uit.

Artikel 7

Sancties tegen rechtspersonen

1. Elke lidstaat treft de nodige maatregelen om aan een rechtspersoon die volgens artikel 6, lid 1, aansprakelijk is gesteld, sancties te kunnen opleggen die doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn; deze sancties omvatten al dan niet strafrechtelijke geldboetes en kunnen andere maatregelen omvatten, zoals:

- a) uitsluiting van subsidiëring of steunverlening door de overheid;
- b) tijdelijk of permanent verbod op het uitoefenen van commerciële activiteiten;
- c) plaatsing onder toezicht van de rechter;
- d) rechterlijk bevel tot ontbinding.

2. Elke lidstaat treft de nodige maatregelen om aan een rechtspersoon die volgens artikel 6, lid 2, aansprakelijk is gesteld, sancties of maatregelen te kunnen opleggen die doeltreffend, evenredig en afschrikkend zijn.

Artikel 8

Rechtsmacht

1. Elke lidstaat treft de nodige maatregelen om zijn rechtsmacht te vestigen ten aanzien van de strafbare feiten als bedoeld in de artikelen 2 en 3, wanneer:

- a) het strafbare feit geheel of gedeeltelijk op zijn grondgebied is gepleegd, of
- b) de dader een eigen onderdaan is of zijn vaste woonplaats in de betrokken lidstaat heeft, of
- c) het strafbare feit is gepleegd ten voordele van een rechtspersoon met domicilie op het grondgebied van die lidstaat.

2. Een lidstaat kan ertoe besluiten niet of slechts in specifieke gevallen of omstandigheden de rechtsmachtregels als bedoeld in lid 1, onder b) en c), toe te passen wanneer het strafbare feit buiten zijn grondgebied is gepleegd.

3. Een lidstaat die op grond van het nationale recht zijn eigen onderdanen nog niet uitlevert, treft de nodige maatregelen om zijn rechtsmacht ten aanzien van de strafbare feiten als bedoeld in de artikelen 2 en 3 te vestigen wanneer die feiten door zijn eigen onderdanen buiten zijn grondgebied zijn gepleegd.

4. Wanneer de lidstaten besluiten lid 2 toe te passen, stellen zij het secretariaat-generaal van de Raad van de Europese Unie en de Commissie van de Europese Gemeenschappen van dat besluit in kennis, desgevallend met vermelding van de specifieke gevallen waarin of de omstandigheden waaronder het besluit van toepassing is.

Artikel 9

Intrekking van gemeenschappelijk optreden 98/742/JBZ

Gemeenschappelijk optreden 98/742/JBZ wordt hierbij ingetrokken.

Artikel 10

Uitvoering

1. De lidstaten treffen de nodige maatregelen om uiterlijk op [...] (*) aan dit kaderbesluit te voldoen.

2. Uiterlijk op dezelfde datum delen de lidstaten het secretariaat-generaal van de Raad en de Commissie de tekst mede van de bepalingen waarmee zij hun verplichtingen uit hoofde van dit kaderbesluit in hun nationaal recht omzetten. De Raad gaat op basis van een aan de hand van deze gegevens opgesteld verslag en een door de Commissie verstrekte schriftelijke rapportage uiterlijk op [...] (**) na in hoeverre de lidstaten de nodige maatregelen hebben genomen om aan dit kaderbesluit te voldoen.

Artikel 11

Inwerkingtreding

Dit kaderbesluit treedt in werking op de dag van de bekendmaking ervan in het Publicatieblad.

Gedaan te ...

Voor de Raad

De voorzitter

...

(*) Twee jaar na de datum van aanneming van het kaderbesluit.

(**) Drie maanden na de uiterste datum waarop uitvoering moet worden gegeven aan het kaderbesluit.

Initiatief van het Koninkrijk Denemarken met het oog op de aanneming van een kaderbesluit van de Raad inzake de tenuitvoerlegging in de Europese Unie van beslissingen tot confiscatie

(2002/C 184/05)

DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE,

Gelet op het Verdrag betreffende de Europese Unie, met name op artikel 31, onder a), en artikel 34, lid 2, onder b),

Gezien het initiatief van het Koninkrijk Denemarken,

Gezien het advies van het Europees Parlement,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) De Europese Raad heeft tijdens zijn bijeenkomst in Tampere op 15 en 16 oktober 1999 onderstreept dat het beginsel van wederzijdse erkenning de hoeksteen van de justitiële samenwerking binnen de Unie zou moeten worden in zowel burgerrechtelijke als strafzaken.
- (2) In punt 51 van de conclusies van de Europese Raad van Tampere van 15 en 16 oktober 1999 wordt gesteld dat het witwassen van geld nauw verweven is met de georganiseerde criminaliteit, dat witwassen dient te worden uitgeroeid, ongeacht waar het zich voordoet, en dat de Europese Raad vastbesloten is ervoor te zorgen dat concrete maatregelen worden genomen om opbrengsten van misdrijven op te sporen, te bevriezen, in beslag te nemen en te confisqueren. Bovendien verlangt de Europese Raad in punt 55 van de conclusies dat het strafrecht en het strafprocesrecht van de lidstaten inzake het witwassen van geld (bijv. de opsporing, bevrozing en confiscatie van middelen) onderling worden aangepast.
- (3) Alle lidstaten hebben het Verdrag van de Raad van Europa van 8 november 1990 inzake het witwassen, de opsporing, de inbeslagneming en de confiscatie van opbrengsten van misdrijven bekrachtigd. Het Verdrag verplicht de verdragsluitende partijen ertoe, beslissingen tot confiscatie van een andere verdragsluitende partij te erkennen en ten uitvoer te leggen of de zaak voor te leggen aan hun eigen autoriteiten teneinde een beslissing tot confiscatie te verkrijgen, en de beslissing ten uitvoer te leggen. De partijen kunnen verzoeken om confiscatie weigeren, onder meer wanneer het feit waarop het verzoek betrekking heeft niet strafbaar is krachtens de nationale wetgeving van de aangezochte partij of wanneer het strafbare feit waarop het verzoek betrekking heeft, krachtens de nationale wetgeving van de aangezochte partij geen grondslag kan vormen voor confiscatie.
- (4) In het kaderbesluit 2001/500/JBZ van de Raad van 26 juni 2001 ⁽¹⁾ zijn bepalingen vastgesteld over het witwassen van geld, de identificatie, opsporing, bevrozing, inbeslagneming en confiscatie van hulpmiddelen en van opbrengsten van misdrijven. Krachtens het kaderbesluit zijn de lidstaten bovendien verplicht ervoor te zorgen dat er geen voorbehoud wordt gemaakt of gehandhaafd bij de confiscatiebepaling in het Verdrag van de Raad van Eu-

ropa, voorzover het feit strafbaar is gesteld met een maximale vrijheidsstraf of detentiemaatregel van meer dan één jaar.

- (5) De Raad heeft op 30 november 2000 een programma van maatregelen aangenomen om uitvoering te geven aan het beginsel van wederzijdse erkenning van strafrechtelijke beslissingen, dat de hoogste prioriteit (maatregelen 6 en 7) geeft aan de aanneming van een instrument waarin het beginsel van wederzijdse erkenning wordt toegepast op de bevrozing van bewijsmiddelen en vermogensbestanddelen. Bovendien wordt volgens punt 3.3 van het programma beoogd de tenuitvoerlegging in een lidstaat van een in een andere lidstaat gegeven beslissing tot confiscatie te verbeteren, met name ter fine van teruggave aan het slachtoffer van een strafbaar feit, rekening houdend met het Europees Verdrag van 8 november 1990 inzake het witwassen, de opsporing, de inbeslagneming en de confiscatie van opbrengsten van misdrijven. Om dat doel te bereiken moet in het bijzonder worden bestudeerd of alle gronden tot weigering van een confiscatiemaatregel, als bedoeld in artikel 18 van het Verdrag van 1990, verenigbaar zijn met het beginsel van wederzijdse erkenning.
- (6) Tenslotte hebben de Franse Republiek, het Koninkrijk Zweden en het Koninkrijk België op 30 november 2000 een voorstel voor een kaderbesluit inzake de tenuitvoerlegging in de Europese Unie van beslissingen tot bevrozing van vermogensbestanddelen of bewijsstukken ingediend.
- (7) De voornaamste drijfveer van georganiseerde criminaliteit is financieel gewin. Een effectieve voorkoming en bestrijding van georganiseerde criminaliteit dient daarom te worden toegespitst op de opsporing, bevrozing, inbeslagneming en confiscatie van opbrengsten van misdrijven. Met de wederzijdse erkenning in de Europese Unie van voorlopige maatregelen zoals bevrozing en inbeslagneming alleen kan niet worden volstaan, omdat een effectieve bestrijding van economische criminaliteit ook vereist dat beslissingen tot confiscatie van opbrengsten van misdrijven wederzijds worden erkend.
- (8) Met het onderhavige kaderbesluit wordt beoogd de samenwerking tussen de lidstaten inzake de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen tot confiscatie van opbrengsten te vergemakkelijken, in die zin dat een lidstaat een door een rechterlijke autoriteit van een andere lidstaat gegeven beslissing tot confiscatie moet erkennen en op zijn grondgebied ten uitvoer moet leggen. Dit kaderbesluit past in dezelfde context als het kaderbesluit inzake de confiscatie van opbrengsten van misdrijven. Het doel van dit kaderbesluit is ervoor te zorgen dat alle lidstaten effectieve regels hebben om te bepalen wanneer opbrengsten van misdrijven kunnen worden geconfisqueerd, onder meer inzake de bewijslast voor de herkomst van voorwerpen in het bezit van een persoon die is veroordeeld voor een delict dat te maken heeft met georganiseerde criminaliteit.

⁽¹⁾ PB L 182 van 5.7.2001, blz. 1.

- (9) Samenwerking tussen de lidstaten, op basis van het beginsel van wederzijdse erkenning en onmiddellijke tenuitvoerlegging van rechterlijke beslissingen, veronderstelt dat erop vertrouwd wordt dat de te erkennen en ten uitvoer te leggen beslissingen steeds zullen worden gegeven overeenkomstig de beginselen van wettelijkheid, subsidiariteit en evenredigheid. Bovendien is het een voorwaarde dat de rechten van partijen of derden te goeder trouw geëerbiedigd worden.
- (10) Dit kaderbesluit eerbiedigt de grondrechten en voldoet aan de beginselen die worden erkend bij artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie en zijn weergegeven in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, met name in hoofdstuk VI. Niets in dit kaderbesluit staat eraan in de weg dat de confiscatie kan worden geweigerd van voorwerpen waarvoor een beslissing tot confiscatie is gegeven, indien er objectieve redenen bestaan om aan te nemen dat de beslissing is gegeven met het oog op vervolging of bestraffing van een persoon op grond van zijn geslacht, ras, godsdienst, etnische afstamming, nationaliteit, taal, politieke overtuiging of seksuele gerichtheid of dat de positie van die persoon kan worden aangetast om een van deze redenen.
- (11) Dit kaderbesluit laat de toepassing door de lidstaten van hun grondwettelijke bepalingen betreffende onder meer een eerlijke rechtsgang onverlet,
- b) tenuitvoerleggingsstaat: de lidstaat op het grondgebied waarvan de voorwerpen die geconfisqueerd moeten worden, zich bevinden;
- c) confiscatie: een sanctie of maatregel opgelegd door een rechter na een procedure in verband met één of meer strafbare feiten, welke straf of maatregel leidt tot het blijvend ontnemen van de beschikkingsbevoegdheid over voorwerpen;
- d) voorwerpen: goederen van enigerlei aard, lichamelijk of onlichamelijk, roerend of onroerend, alsmede rechtsbescheiden waaruit de eigendom of andere rechten ten aanzien van die goederen blijken, en ten aanzien waarvan de bevoegde rechterlijke autoriteit van de beslissingsstaat van mening is dat deze de opbrengst zijn van een strafbaar feit dan wel in waarde geheel of gedeeltelijk met die opbrengst overeenstemmen;
- e) opbrengst: elk economisch voordeel dat uit strafbare feiten is verkregen. Dit kunnen alle voorwerpen zijn;
- f) beslissing: een onherroepelijke sanctie of maatregel opgelegd door een bevoegde rechterlijke autoriteit wegens een strafbaar feit, waarbij tot confiscatie wordt beslist.

Artikel 3

Bevoegde autoriteiten

HEEFT HET VOLGENDE KADERBESLUIT VASTGESTELD:

Artikel 1

Doel

1. Met dit kaderbesluit wordt beoogd de samenwerking tussen de lidstaten inzake de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen tot confiscatie te vergemakkelijken, in die zin dat een lidstaat een door een rechterlijke autoriteit van een andere lidstaat gegeven beslissing tot confiscatie moet erkennen en op zijn grondgebied ten uitvoer moet leggen.

2. Dit kaderbesluit laat de verplichting tot eerbiediging van de grondrechten en de fundamentele rechtsbeginselen, zoals neergelegd in artikel 6 van het Verdrag betreffende de Europese Unie, onverlet.

Artikel 2

Definities

Voor de toepassing van dit kaderbesluit wordt verstaan onder:

a) beslissingsstaat: de lidstaat waarin een rechterlijke autoriteit als omschreven in het nationale recht van de beslissingsstaat, in een strafprocedure een beslissing tot confiscatie heeft gegeven, geldig heeft verklaard of op enigerlei wijze heeft bevestigd;

1. De verzoekende rechterlijke autoriteit is de rechter van de beslissingsstaat die de beslissing tot confiscatie heeft gegeven.

2. De uitvoerende rechterlijke autoriteit is de rechterlijke autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat die bevoegd is krachtens het recht van die staat.

3. Iedere lidstaat deelt het secretariaat-generaal van de Raad van de Europese Unie mee welke autoriteiten volgens zijn recht bevoegd zijn. Indien een lidstaat zulks wenst, kan hij het secretariaat-generaal van de Raad meedelen via welke centrale autoriteit een verzoek om tenuitvoerlegging van een beslissing tot confiscatie kan worden toegezonden.

Artikel 4

Toezening van de beslissing tot confiscatie

1. Een beslissing tot confiscatie in de zin van dit kaderbesluit, vergezeld van het in dit artikel bedoelde certificaat, kan worden toegezonden aan een lidstaat waar de natuurlijke of rechtspersoon tegen wie de beslissing is gegeven, eigendom heeft of inkomsten geniet, gewoonlijk verblijft of, in geval van een rechtspersoon, geregistreerd is, of waar de statutaire zetel van de rechtspersoon gevestigd is.

2. Het certificaat, waarvan het modelformulier in bijlage staat, wordt ondertekend door de bevoegde autoriteit van de beslissingsstaat, die verklaart dat de inhoud juist is.

3. De bevoegde rechterlijke autoriteit van de beslissingsstaat zendt de beslissing of een gewaarmerkt afschrift daarvan, vergezeld van het certificaat, rechtstreeks toe aan de rechterlijke autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat die bevoegd is de beslissing ten uitvoer te leggen, op zodanige wijze dat zij schriftelijk kan worden vastgelegd en de tenuitvoerleggingsstaat de echtheid ervan kan vaststellen.

4. Indien de rechterlijke autoriteit van de beslissingsstaat niet weet welke rechterlijke autoriteit bevoegd is om de beslissing ten uitvoer te leggen, doet die autoriteit, onder meer via de contactpunten van het Europees justitieel netwerk, het nodige om die informatie van de tenuitvoerleggingsstaat te verkrijgen.

5. Wanneer de rechterlijke autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat die een beslissing ontvangt geen rechtsmacht heeft om deze beslissing te erkennen en de nodige maatregelen te nemen om haar ten uitvoer te leggen, zendt zij de beslissing ambtshalve toe aan de voor tenuitvoerlegging bevoegde rechterlijke autoriteit en stelt zij de bevoegde autoriteit van de beslissingsstaat hiervan in kennis.

Artikel 5

Strafbare feiten

1. Tot tenuitvoerlegging op grond van een beslissing tot confiscatie kunnen leiden, zonder toetsing van de dubbele strafbaarheid van het feit, de navolgende strafbare feiten, indien daarop in de beslissingsstaat een vrijheidsstraf staat met een maximum van ten minste drie jaar en zoals omschreven in het recht van de beslissingsstaat:

- deelneming aan een criminele organisatie,
- terrorisme,
- mensenhandel,
- seksuele uitbuiting van kinderen en kinderpornografie,
- illegale handel in verdovende middelen en psychotrope stoffen,
- illegale handel in wapens, munitie en explosieven,
- corruptie,
- fraude, met inbegrip van fraude waardoor de financiële belangen van de Gemeenschap worden geschaad zoals bedoeld in de Overeenkomst van 26 juli 1995 aangaande de bescherming van de financiële belangen van de Europese Gemeenschappen,
- witwassen van opbrengsten van misdrijven,
- vervalsing en namaak van de euro,
- informaticacriminaliteit,

- milieumisdrijven, met inbegrip van de illegale handel in bedreigde diersoorten en bedreigde planten- en boomsoorten,
- hulp bij illegale binnenkomst en illegaal verblijf,
- moord en doodslag, zware mishandeling,
- illegale handel in menselijke organen en weefsels,
- ontvoering, wederrechtelijke vrijheidsberoving en gijzeling,
- racisme en vreemdelingenhaat,
- georganiseerde of gewapende diefstal,
- illegale handel in cultuurobjecten, waaronder antiques en kunstvoorwerpen,
- oplichting,
- racketeering en afpersing,
- namaak van producten en productpiraterij,
- vervalsing van administratieve documenten en handel in valse documenten,
- vervalsing van betaalmiddelen,
- illegale handel in hormonale stoffen en andere groeibevorderaars,
- illegale handel in nucleaire en radioactieve stoffen,
- handel in gestolen voertuigen,
- verkrachting,
- brandstichting,
- misdrijven die onder de rechtsmacht van het Internationaal Strafhof vallen,
- kaping van vliegtuigen/schepen,
- sabotage.

2. De Raad kan te allen tijde met eenparigheid van stemmen en na raadpleging van het Europees Parlement overeenkomstig artikel 39, lid 1, van het Verdrag betreffende de Europese Unie besluiten andere categorieën van strafbare feiten aan de lijst van lid 1 toe te voegen. De Raad overweegt in het licht van het door de Commissie overeenkomstig artikel 19 ingediende verslag of deze lijst moet worden uitgebreid of gewijzigd.

3. Ten aanzien van andere dan de in lid 1 genoemde strafbare feiten kan de tenuitvoerleggingsstaat de erkenning en tenuitvoerlegging van de beslissing tot confiscatie afhankelijk stellen van de voorwaarde dat de beslissing berust op een feit waarvoor naar het recht van de tenuitvoerleggingsstaat confiscatie kan worden opgelegd, ongeacht de bestanddelen of de kwalificatie ervan volgens het recht van de beslissingsstaat.

Artikel 6

Erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen

1. De bevoegde autoriteiten van de tenuitvoerleggingsstaat gaan zonder enige andere formaliteit over tot de erkenning en tenuitvoerlegging van een overeenkomstig artikel 4 toegezonnen beslissing en nemen onverwijld de nodige maatregelen met het oog op de tenuitvoerlegging ervan, tenzij de bevoegde autoriteiten beslissen zich te beroepen op een van de in artikel 7 genoemde gronden om de beslissing niet te erkennen of ten uitvoer te leggen.

2. Indien een verzoek om confiscatie betrekking heeft op een bepaald voorwerp, kunnen de staten overeenkomen dat de tenuitvoerleggingsstaat kan overgaan tot confiscatie in de vorm van een verplichting een geldbedrag te betalen dat overeenkomt met de waarde van het voorwerp.

Artikel 7

Gronden tot weigering van de erkenning of tenuitvoerlegging

1. De bevoegde autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat kan weigeren de beslissing te erkennen en ten uitvoer te leggen indien het in artikel 4 bedoelde certificaat niet wordt overgelegd, onvolledig is, niet is vertaald in een van de officiële talen van de tenuitvoerleggingsstaat of kennelijk niet overeenstemt met de beslissing.

2. De bevoegde autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat kan tevens weigeren de beslissing te erkennen en ten uitvoer te leggen indien vaststaat dat:

a) voor dezelfde feiten tegen de betrokkene een beslissing tot confiscatie is gegeven in

— de tenuitvoerleggingsstaat, of

— in een andere staat dan de beslissings- of de tenuitvoerleggingsstaat, en deze beslissing ten uitvoer is gelegd of op dat tijdstip ten uitvoer wordt gelegd dan wel volgens het recht van de staat van veroordeling niet meer ten uitvoer kan worden gelegd;

b) het feit dat aan de beslissing tot confiscatie ten grondslag ligt, in een van de in artikel 5, lid 3, bedoelde gevallen, naar het recht van de tenuitvoerleggingsstaat niet strafbaar is; terzake van retributies en belastingen, douane en deviezen mag de tenuitvoerlegging van een beslissing tot confiscatie

niet worden geweigerd op grond van het feit dat de tenuitvoerleggingsstaat niet dezelfde soort retributies of belastingen heft, of niet dezelfde soort regelgeving inzake retributies, belastingen, douane en deviezen kent als de beslissingsstaat;

c) het recht van de tenuitvoerleggingsstaat voorziet in een voorrecht of immuniteit die de tenuitvoerlegging van de beslissing tot confiscatie onmogelijk maakt;

d) de rechten van derden naar het recht van de tenuitvoerleggingsstaat de tenuitvoerlegging van de beslissing tot confiscatie onmogelijk maken;

e) de beslissing tot confiscatie wegens een strafbaar feit tegen een natuurlijke of rechtspersoon bij verstek is gegeven en de betrokkene niet persoonlijk gedagvaard of anderszins in kennis is gesteld van datum en plaats van de terechtzitting die tot het verstekvonnis heeft geleid, mits de betrokkene niet de gelegenheid heeft gehad in de beslissingsstaat verzet of hoger beroep aan te tekenen tegen de beslissing;

f) de beslissing tot confiscatie een gevolg is van een strafbaar feit dat:

— naar het recht van de tenuitvoerleggingsstaat geacht wordt geheel of ten dele te zijn gepleegd op zijn grondgebied of op een daarmee gelijk te stellen plaats, of

— buiten het grondgebied van de beslissingsstaat is gepleegd en er naar het recht van de tenuitvoerleggingsstaat geen vervolging zou kunnen worden ingesteld indien eenzelfde feit buiten het grondgebied van de tenuitvoerleggingsstaat zou zijn gepleegd;

g) de rechterlijke autoriteiten van de tenuitvoerleggingsstaat hebben besloten geen vervolging in te stellen wegens het strafbaar feit dat aan de beslissing tot confiscatie ten grondslag ligt, dan wel wanneer in een lidstaat tegen de persoon voor dezelfde feiten een andere onherroepelijke beslissing is gegeven die verdere vervolging onmogelijk maakt;

h) de mogelijkheid om een beslissing tot confiscatie op te leggen of ten uitvoer te leggen wegens het strafbaar feit dat aan de beslissing tot confiscatie ten grondslag ligt, volgens het recht van de tenuitvoerleggingsstaat verjaard is en de feiten volgens het recht van de tenuitvoerleggingsstaat onder zijn rechtsmacht vallen.

3. Voordat de bevoegde autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat besluit een beslissing niet te erkennen en niet ten uitvoer te leggen raadpleegt zij de bevoegde autoriteit van de beslissingsstaat. De bevoegde autoriteit van de beslissingsstaat wordt daarbij verzocht de tenuitvoerleggingsstaat onverwijld de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor het besluit over de erkenning en tenuitvoerlegging van de beslissing tot confiscatie. Indien de beslissing tot confiscatie kennelijk niet ten uitvoer gelegd kan worden, is raadpleging van de beslissingsstaat niet vereist.

Artikel 8

Rechtsmiddelen

1. De lidstaten treffen de nodige regelingen teneinde elke betrokkene, met inbegrip van derden te goeder trouw, in staat te stellen bij een rechter in de beslissingsstaat of in de tenuitvoerleggingsstaat, overeenkomstig het nationale recht van de betrokken staat, tegen een overeenkomstig artikel 6 ten uitvoer gelegde beslissing tot confiscatie een vordering zonder schorsende werking in te stellen om zijn rechtmatige belangen te beschermen. De tenuitvoerleggingsstaat treft de nodige regelingen voor de bewaring van het voorwerp in afwachting van de uitspraak.
2. De materiële gronden voor het geven van de beslissing tot confiscatie kunnen alleen bij een rechter in de beslissingsstaat worden aangevochten.
3. Indien de vordering in de tenuitvoerleggingsstaat wordt ingesteld, wordt de rechterlijke autoriteit van de beslissingsstaat van de ingestelde vordering en de aangevoerde middelen in kennis gesteld, zodat zij de argumenten naar voren kan brengen die zij nodig acht. Zij wordt in kennis gesteld van het resultaat van de vordering.
4. De beslissings- en de tenuitvoerleggingsstaat nemen de nodige maatregelen om de uitoefening van de in lid 1 bedoelde vordering te vergemakkelijken, in het bijzonder door de betrokkenen passende informatie te verstrekken.
5. De beslissingsstaat zorgt ervoor dat de termijnen voor de uitoefening van het in lid 1 bedoelde vorderingsrecht zodanig worden toegepast dat ze de betrokkenen de mogelijkheid van een doeltreffende voorziening in rechte waarborgen.

Artikel 9

Uitstel van de tenuitvoerlegging

1. De bevoegde rechterlijke autoriteit kan de tenuitvoerlegging van een overeenkomstig artikel 4 toegezonden beslissing tot confiscatie uitstellen:
 - a) in de in artikel 8 bedoelde gevallen, of
 - b) indien de tenuitvoerlegging een lopend strafrechtelijk onderzoek kan schaden, zolang zij dat nodig acht, of
 - c) indien de gehele of gedeeltelijke vertaling van de beslissing nodig wordt geacht, totdat de vertaling beschikbaar is.
2. Aan de bevoegde autoriteit van de beslissingsstaat wordt onverwijld kennis gegeven van het uitstel van de tenuitvoerlegging, met inbegrip van de gronden voor het uitstel en, zo mogelijk, de verwachte duur van het uitstel, op zodanige wijze dat de kennisgeving schriftelijk kan worden vastgelegd.

3. Zodra de gronden voor uitstel zijn vervallen, neemt de bevoegde rechterlijke autoriteit onverwijld de nodige maatregelen voor de tenuitvoerlegging van de beslissing tot confiscatie en stelt zij de bevoegde autoriteit van de beslissingsstaat daarvan in kennis op zodanige wijze dat de kennisgeving schriftelijk kan worden vastgelegd.

Artikel 10

Beslissing in geval van samenloop van verzoeken

1. Indien twee of meer lidstaten elk een of meer beslissingen tot confiscatie hebben gegeven tegen één of meer personen en de betrokkenen in de tenuitvoerleggingsstaat niet over voldoende middelen beschikken voor de tenuitvoerlegging van alle beslissingen, beslist de rechterlijke autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat welke van deze beslissingen tot confiscatie ten uitvoer gelegd zal of zullen worden, met inachtneming van alle omstandigheden en met name de eventuele bevrozing van middelen in de zaak, de ernst van de strafbare feiten, de plaats waar ze zijn gepleegd, de vraag in hoeverre de geconfisqueerde bedragen tot dekking van schadevergoedingsvorderingen moeten worden gebruikt en de tijdstippen waarop de respectieve beslissingen gegeven zijn.
2. De rechterlijke autoriteit kan met het oog op een beslissing als bedoeld in lid 1 advies van Eurojust inwinnen.

Artikel 11

Het op de tenuitvoerlegging toepasselijke recht

1. Onverminderd lid 3 van dit artikel wordt de tenuitvoerlegging van de beslissing beheerst door het recht van de tenuitvoerleggingsstaat, en de autoriteiten van die staat zijn bij uitsluiting bevoegd voor de procedures betreffende de tenuitvoerlegging en alle daarop betrekking hebbende maatregelen.
2. In geval van confiscatie van opbrengsten worden de delen van het bedrag die op enigerlei wijze reeds in een andere staat dan de tenuitvoerleggingsstaat zijn geïnd, volledig in mindering gebracht op het bedrag dat in de tenuitvoerleggingsstaat geconfisqueerd moet worden.
3. Een beslissing tot confiscatie tegen een rechtspersoon wordt ten uitvoer gelegd, zelfs indien de tenuitvoerleggingsstaat het beginsel van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen niet erkent.
4. Een beslissing tot confiscatie moet ten uitvoer worden gelegd, zelfs als de natuurlijke persoon tegen wie de beslissing is gegeven, later overlijdt, of de rechtspersoon tegen wie de beslissing is gegeven, later ontbonden wordt.
5. De tenuitvoerleggingsstaat kan geen vrijheidsstraf of andere tot vrijheidsbeneming strekkende maatregelen opleggen als vervangende sanctie ingevolge een verzoek overeenkomstig artikel 4, tenzij de beslissingsstaat daartoe toestemming verleent in het verzoek.

*Artikel 12***Amnestie, gratie en herziening**

1. Amnestie en gratie kunnen worden verleend door de beslissingsstaat en door de tenuitvoerleggingsstaat.
2. Alleen de beslissingsstaat kan beschikken op een verzoek tot herziening van de beslissing.

*Artikel 13***Beëindiging van de tenuitvoerlegging**

De bevoegde autoriteit van de beslissingsstaat stelt de bevoegde autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat onverwijld in kennis van iedere beslissing of maatregel waardoor de beslissing niet meer uitvoerbaar is of om een andere reden aan de tenuitvoerleggingsstaat onttrokken wordt.

De tenuitvoerleggingsstaat beëindigt de tenuitvoerlegging van de beslissing zodra hij door de bevoegde autoriteit van de beslissingsstaat in kennis is gesteld van die beslissing of maatregel.

*Artikel 14***Verdeling van vermogensbestanddelen**

Geconfisqueerde voorwerpen of inkomsten uit de verkoop van geconfisqueerde voorwerpen vallen, na aftrek van de kosten van de tenuitvoerleggingsstaat, toe aan de beslissingsstaat, tenzij de beslissingsstaat en de tenuitvoerleggingsstaat anderszins zijn overeengekomen.

*Artikel 15***Kennisgeving van het resultaat van de tenuitvoerlegging**

De bevoegde autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat stelt de bevoegde autoriteit van de beslissingsstaat onverwijld in kennis op zodanige wijze dat de kennisgeving schriftelijk kan worden vastgelegd:

- a) zodra de tenuitvoerlegging van de beslissing beëindigd is;
- b) wanneer de beslissing geheel of gedeeltelijk niet ten uitvoer wordt gelegd om de in artikel 7, artikel 12, lid 1, of artikel 13 genoemde redenen.

*Artikel 16***Talen**

1. Het certificaat wordt vertaald in de officiële taal of één der officiële talen van de tenuitvoerleggingsstaat.

2. Elke lidstaat kan bij de aanneming van dit kaderbesluit of later, in een bij het secretariaat-generaal van de Raad neergelegde verklaring meedelen dat hij een vertaling in één of meer andere officiële talen van de instellingen van de Europese Gemeenschappen aanvaardt.

*Artikel 17***Kosten**

Onverminderd artikel 14 over de verdeling van vermogensbestanddelen vragen de lidstaten van elkaar geen vergoeding van de kosten die voortvloeien uit de toepassing van dit kaderbesluit.

*Artikel 18***Verhouding tot andere overeenkomsten en regelingen**

Dit kaderbesluit laat de toepassing van gunstiger bepalingen inzake de tenuitvoerlegging van beslissingen tot confiscatie in bilaterale of multilaterale overeenkomsten of regelingen tussen lidstaten onverlet.

*Artikel 19***Omzetting**

1. De lidstaten treffen de nodige maatregelen om voor 30 juni 2004 aan dit kaderbesluit te voldoen.
2. De lidstaten delen het secretariaat-generaal van de Raad en de Commissie de tekst mede van de bepalingen waarmee zij hun verplichtingen uit hoofde van dit kaderbesluit in hun nationaal recht omzetten. De Raad gaat op basis van een verslag dat aan de hand van deze gegevens is opgesteld door de Commissie vóór 31 december 2004 na in hoeverre de lidstaten dit kaderbesluit naleven.
3. Het secretariaat-generaal van de Raad stelt de lidstaten en de Commissie in kennis van de verklaringen die krachtens artikel 16, lid 2, zijn afgelegd en van de contactpunten die krachtens artikel 3, lid 3, zijn aangewezen.

*Artikel 20***Inwerkingtreding**

Dit kaderbesluit treedt in werking op de dag van zijn bekendmaking in het Publicatieblad.

Gedaan te ...

Voor de Raad

De voorzitter

...

BIJLAGE

CERTIFICAAT ALS BEDOELD IN ARTIKEL 4

1. Beslissingsstaat
2. Autoriteit die de beslissing heeft gegeven
 - 2.1. Naam
 - 2.2. Adres
 - 2.3. Telefoon/fax/e-mail (met inbegrip van internationaal telefoonnummer)
 - 2.4. Taal/talen voor contacten met de beslissingsautoriteit
3. Gegevens van de persoon tegen wie de beslissing tot confiscatie is gegeven
 - 3.1. Naam
 - 3.2. Laatste bekende adres
 - 3.3. (indien bekend) Locatie van hetgeen geconfisqueerd moet worden
4. Gegevens over de beslissing
 - 4.1. Soort en omvang van de confiscatie
 - 4.2. Vermelding van de overtreden bepalingen, met inbegrip van de vermelding in hoeverre de bepaling onder de lijst van artikel 5, lid 1, valt
 - 4.3. Beschrijving van de feiten die strafbaar zijn gesteld
5. Status van de beslissing

Bevestigen dat:

 - 5.1. De beslissing onherroepelijk is
 - 5.2. De tenuitvoerlegging van de beslissing niet verjaard is
6. Kennisgeving van de procedures

Bevestigen dat de persoon tegen wie de beslissing tot confiscatie is gegeven, naar behoren in kennis is gesteld van:

 - 6.1. De tegen hem gevoerde procedures
 - 6.2. Eventuele beroepsprocedures en -termijnen
7. Gedeeltelijke tenuitvoerlegging van de beslissing

Meedelen:

 - 7.1. Of een gedeelte van het te confisqueren bedrag reeds is geconfisqueerd
 - 7.2. Zo ja, hoeveel er reeds is geconfisqueerd
8. Vervangende sanctie
 - 8.1. Staat de beslissingsstaat toe dat vervangende sancties worden opgelegd?
 - 8.2. Stemt de beslissingsstaat erin toe dat in deze zaak een vervangende sanctie wordt opgelegd?
 - 8.2.1. In geval van een bevestigend antwoord moeten de vervangende sancties worden aangegeven, alsmede het maximum voor iedere sanctie.

Gedaan te ... op ...

Handtekening en/of stempel ...

III

(Bekendmakingen)

COMMISSIE

Uitnodiging tot het indienen van voorstellen krachtens een communautair actieprogramma ter bevordering van niet-gouvernementele organisaties die voornamelijk actief zijn op het gebied van milieubescherming

(2002/C 184/06)

Onder de voorwaarden van Besluit nr. 466/2002/EG van het Europees Parlement en de Raad van 1 maart 2002 tot vaststelling van een communautair actieprogramma ter ondersteuning van niet-gouvernementele organisaties die voornamelijk werkzaam zijn op het gebied van milieubescherming en zoals gedetailleerd in de uitnodiging tot het indienen van voorstellen voor de lidstaten van 8 februari 2002 (PB C 35 van 8.2.2002) nodigt de Commissie niet-gouvernementele organisaties die in **Bulgarije, de Tsjechische Republiek, Estland, Hongarije, Letland, Litouwen, Polen, Roemenië, de Slowaakse Republiek, Slovenië, Cyprus, Malta, Turkije, Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië, Albanië, Federale Republiek Joegoslavië, Bosnië-Herzegovina en Kroatië** ingeschreven zijn en voornamelijk actief zijn op het gebied van milieubescherming en -bevordering met het oog op duurzame ontwikkeling uit voorstellen in te dienen met het oog op het verkrijgen van een financiële bijdrage voor het uitvoeren van hun werkprogramma van het jaar 2002.

Alleen organisaties uit landen die met de Gemeenschap formeel zijn overeengekomen om deel te nemen aan het actieprogramma worden in aanmerking genomen. Of aan dit criterium wordt voldaan, wordt pas in de eindselectiefase in oktober 2002 gecontroleerd.

Het informatiedossier betreffende deze uitnodiging tot indiening van voorstellen kan worden verkregen door dit schriftelijk aan te vragen op het volgende adres (bij voorkeur per fax):

Secretariaat
Europese Commissie
BU-9 0/10
B-1049 Brussel
Fax (32-2) 296 95 60.

Bij wijze van alternatief is het dossier te downloaden van de Commissiewebsite op het volgende adres:

http://europa.eu.int/comm/environment/funding/intro_en.htm

Voorstellen moeten uiterlijk **9 september 2002** worden ingediend.

Gelieve te noteren dat een uitnodiging tot het indienen van voorstellen voor activiteiten in het jaar 2003 eind september 2002 wordt gelanceerd.